

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2545/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашић, др Илије Зиндовића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је пуномоћник Драшко Петров, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Основни суд у Сурдулици, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4356/18 од 29.03.2019. године, у седници од 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4356/18 од 29.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4356/18 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици Прр 97/2018 од 09.05.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужила и тужена је обавезана да им на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у поступку Основног суда у Сурдулици И 1825/11 исплати по 400 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије са припадајућом каматом у динарској противвредности почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужила преко досуђеног износа. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужилама накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.250 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 4356/18 од 29.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11.. 87/18). Ревизијом се указује на погрешну примену члана 30. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, али се не указује на законске разлоге за подношење посебне ревизије. То што је у различитим одлукама досуђен различити износ на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року не указује на неуједначену судску праксу, с обзиром да висина накнаде зависи од чињеничног основа који је различит у сваком предмету. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби од 06. фебруара 2018. године тражена је исплата по 500 евра у динарској противвредности за сваку од тужила.

Из наведеног произилази да се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, у коме је право на ревизију искључено одредбом члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић